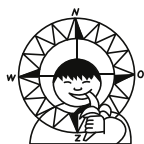
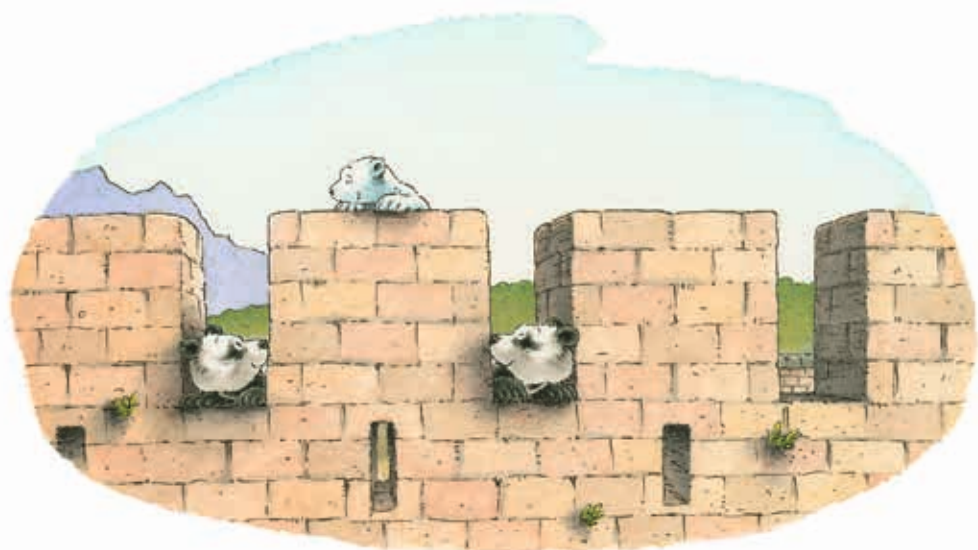

Er ligt een enorm cruiseschip in de baai. Lars is nieuwsgierig en neemt binnen een kijkje, maar dan sluit ineens de klep. Ze vertrekken! En Lars gaat mee...

Bij de eerstvolgende tussenstop helpen lieve scheepsmuizen Lars ongezien van boord en wijzen hem welke kant hij op moet lopen. Maar als hij in een dicht stengelwoud komt, weet hij niet meer wat hij moet doen. Kunnen die witte bamboe-beren met zwarte vlekken hem misschien helpen?

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 795 5

9 789051 167955

Hans de Beer

KLEINE IJSBEER en de pandaberen

De Vier Windstreken

Hans de Beer

KLEINE IJSBEER

en de pandaberen

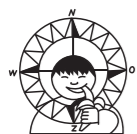
De Vier Windstreken

Voor Nel de Vuijst

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2020 De Vier Windstreken, Rijswijk
© 2020 NordSüd Verlag AG, CH-8050 Zürich, Zwitserland
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Duitsland
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 795 5

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hans de Beer

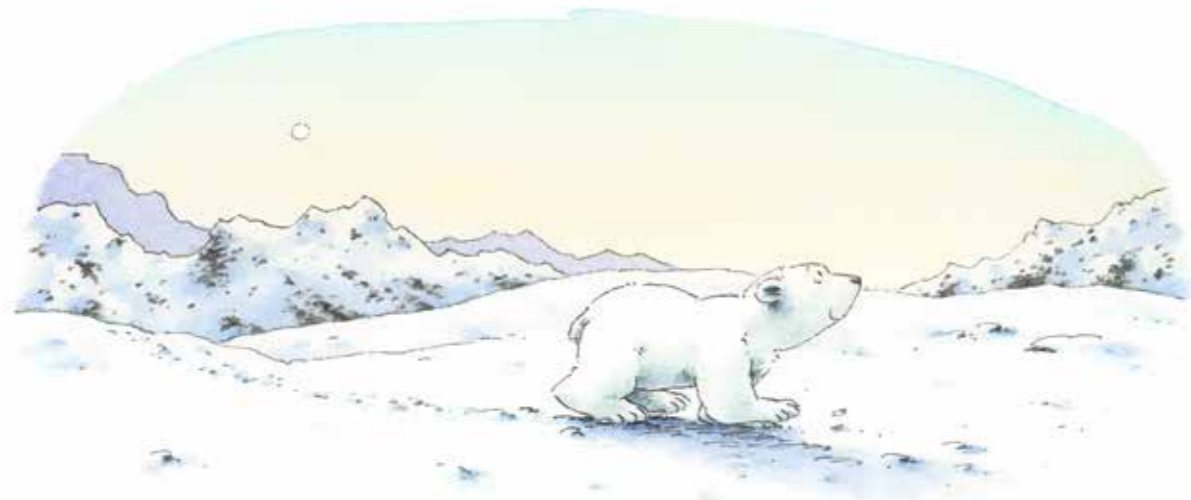
KLEINE IJSBEER

en de pandaberen

De Vier Windstreken

Lars, de kleine ijsbeer, gaat eropuit in de milde lentezon.
“Niet te ver, hè Lars!” roept moeder Ijsbeer hem bezorgd na.
“Dat doe ik toch nooit, mama,” zegt Lars vrolijk. “Ik red mezelf heus wel, hoor.”
Lars hoeft ook helemaal niet zo ver weg, zijn eigen witte Noordpool vindt hij prachtig genoeg.

Lars is al een aardig eindje van huis als een luid geratel snel dichterbij komt.
Net op tijd verstopt hij zich. Vlak langs zijn schuilplaats hobbelt een felgekleurde bus op rupsbanden voorbij, vol met dik aangeklede mensen.

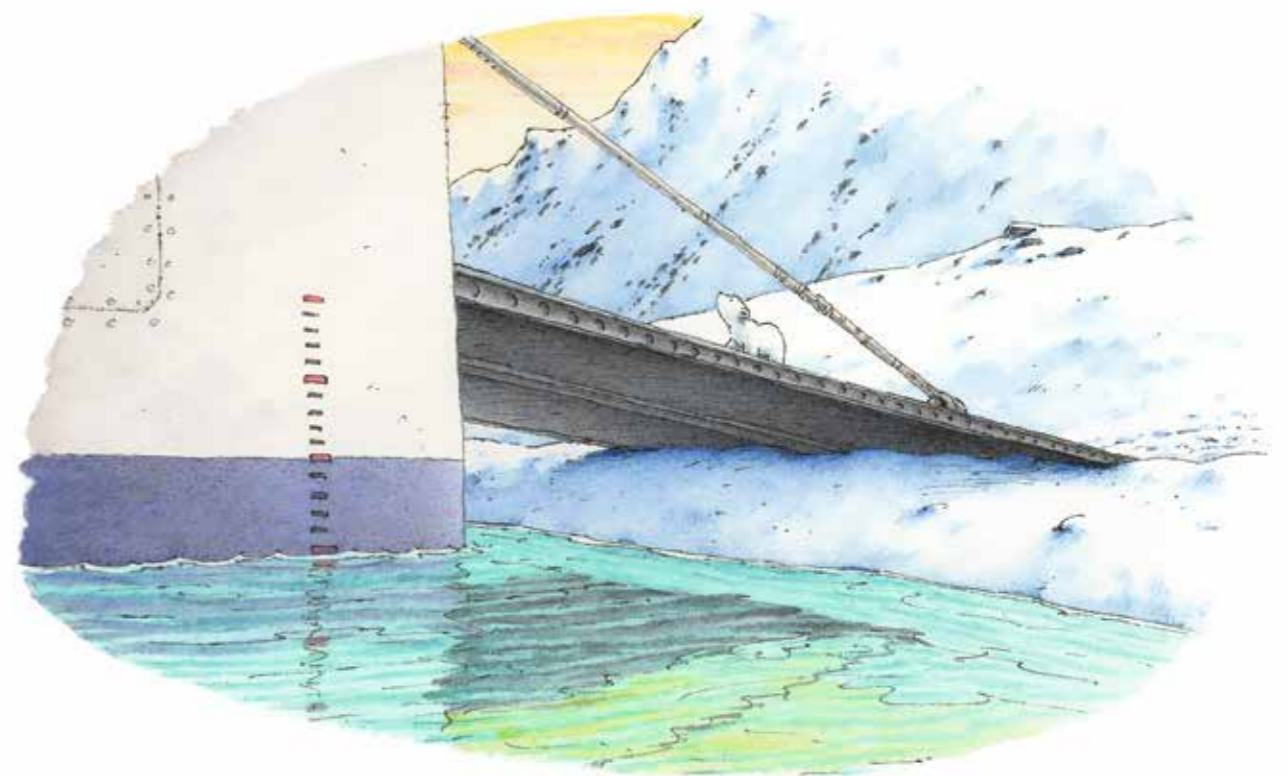

Vader en moeder klagen vaak dat er door de warmte steeds minder ijs is en dat de mensen steeds dichterbij komen.

“Wat moeten die lui hier toch allemaal met hun stinkdingen!” broemt vader dan. Maar van zo dichtbij heeft Lars nog nooit mensen gezien. Nieuwsgierig maar op veilige afstand volgt hij het rupsvoertuig.

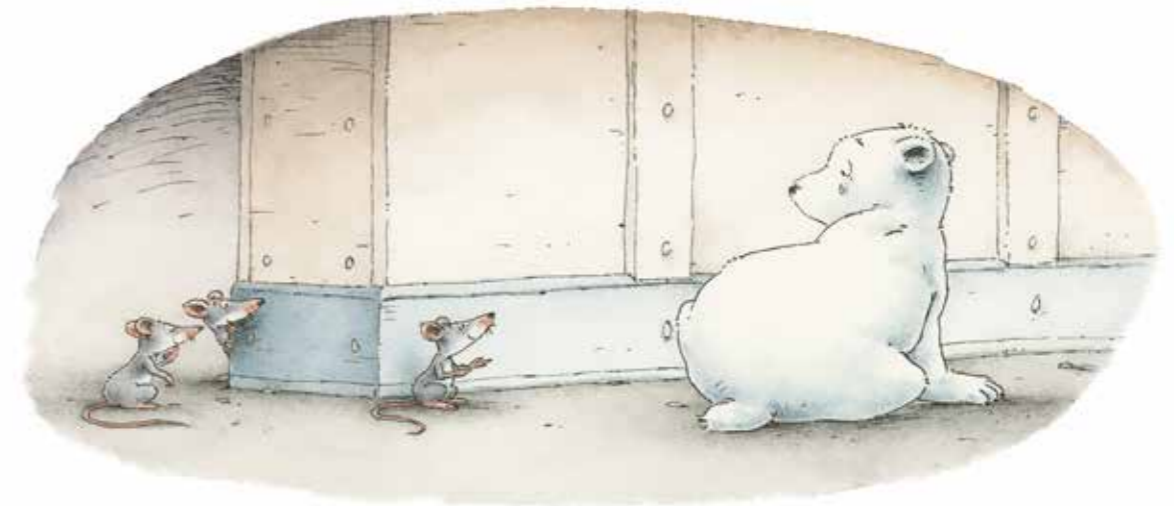
In de baai ligt een enorm schip vol met lichtjes. Lars ziet hoe twee sneeuwbusen over een grote klep achter in het schip verdwijnen. Voorzichtig sluipt hij dichterbij. Bij de klep is niemand meer te zien, en uit het ruim van het schip komt geen stank, maar een heerlijke etenslucht. Eventjes stiekem kijken kan geen kwaad, vindt Lars, en voetje voor voetje schuifelt hij naar binnen over de klep.

Binnen in het schip ruikt het onweerstaanbaar lekker. Turend in het halfduister dribbelt Lars langzaam verder en verder... Dan floept overal het licht aan en krakend en piepend komt de zware klep omhoog. O nee! Lars rent snel terug, maar hij is te laat. Vlak voor zijn neus gaat de klep met een klap dicht. Alles begint te trillen en met een schok komt het schip in beweging. Tranen springen Lars in de ogen. Hoe komt hij nu weer thuis?!

“Niet huilen hoor, ijsbeertje,” hoort hij plotseling, “wij zijn er toch!”
Lars kijkt om en ziet drie kleine muizen.
“Kom maar mee,” zegt de voorste vriendelijk. “Ik heet Mika. Wij verstoppem je wel.”